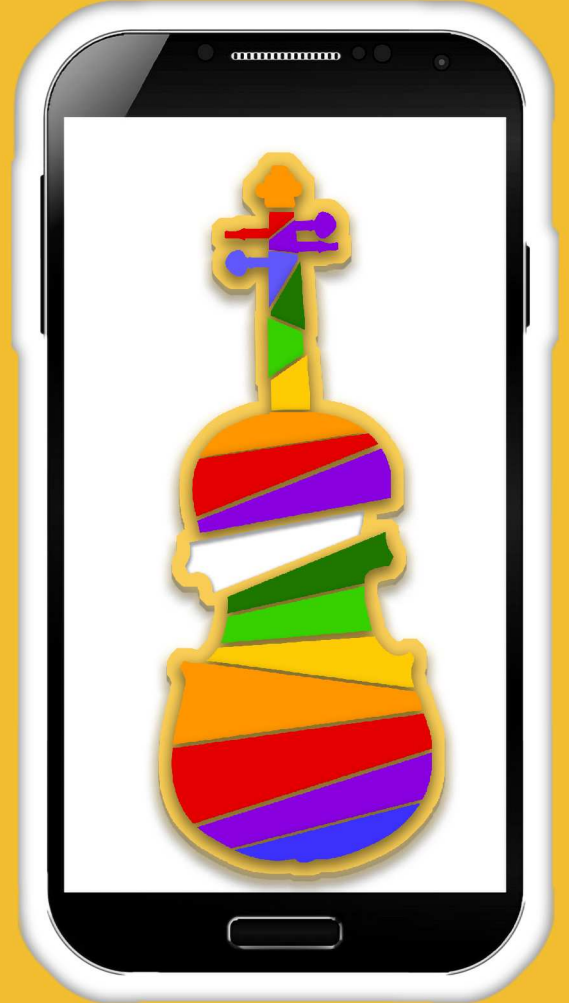
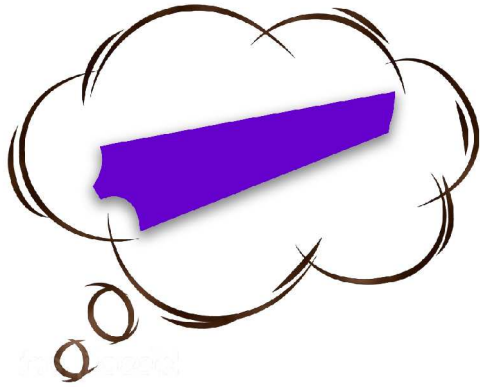

کار با ابزار مجازی چه آسان، تمرین ساز چه دشوار!

وقتی پای فناوری و سرگرمی کودکان در میان است،
مسئله‌ای پیش رو داریم: از سویی بخشی از وظیفه‌ی
ما در مقام والدین و آموزگاران این است که آنان را
برای فردا آماده کنیم و ناگفته پیداست که فردای
بیشتر با فناوری‌های الکترونیکی و هوش مصنوعی و
نرم‌افزارهای جورواجور پیوند دارد؛

از سوی دیگر غالب این ابزار تازه به شکلی طراحی
می‌شوند تا به آسان‌ترین شکل ممکن به کار گرفته
شوند و چه بسا که کارایی بیشتری را نیز برای
کاربرشان به همراه بیاورند. همین امر هم سبب
می‌شود تا در عمل جذابیت فناوری‌های نو بسیار بیش
از جذابیت سازهای موسیقایی و تمرین موسیقی
باشد. حال چگونه می‌توان بین این دو، یکی را بر
دیگری ترجیح داد؟

هیچ عجیب نیست که کودکی سه ساله ببینیم که با
تبلت یا تلفن همراه سرگرم است و چه بسا که
استفاده از آن را از خود والدین هم بهتر یاد گرفته
باشد!

در این باره باید سه اصل را همیشه در ذهن داشت:

• توازن میان کاربری ابزار رایانه‌ای و تمرین
به گفته‌ی جان لُسر، نویسنده‌ی کتاب «نسل تک»:
درست بار آوردن کودکان در دنیای پیوندهای مجازی،
باید به سه نشانه بیش از هر چیز توجه کنید: الف)
ابراز بی‌موصلگی کودک، وقتی که از استفاده از ابزار
رایانه‌ای مبروم می‌ماند؛ ب) بدقلقی و رفتار تند او در
برابر محدودیت‌های والدین برای کاربری ابزار رایانه‌ای؛
پ) و بی‌قوابی و ترجیح بازی و سرگرمی با ابزار به‌جای
استراحت و آرامش.

الگوی مناسب

خود والدین مهم‌ترین الگوی فرزندان هستند. نه تنها کودکان از روی رفتار ما تقلید می‌کنند، بلکه حتی در کاربری این ابزار با ما رقابت خواهند کرد.

لازم است تا در طی روز به کودکان نشان بدهیم که

اکنون وقت تمرین موسیقی یا هنگام کارهای

مشخص دیگر است، یا حتی برای رابطه‌ی خانوادگی

زمانی تعیین کنیم و در این زمان استفاده از ابزار

الکترونیکی را کنار بگذاریم.

• مشارکت کودکان در تصمیم‌گیری به‌مثابه‌ی کنشی

فانوادگی

قاعدتا در هر خانه‌ای بخشی از امور روزمره بین افراد فانواده تقسیم می‌شود. برای نمونه، شستن ظرف‌ها یا پهن کردن لباس‌ها هر بار به یکی افراد خانه محول می‌شود.

کودکان به تدریج می‌آموزند تا رفتار خود را تنظیم کنند و به‌ویژه اگر خودشان در تعیین این مقررات شریک باشند، با اشتیاق بیشتری به این روند خودتنظیم‌گری می‌رسند.

خود کودک را باید در تصمیم‌گیری در مورد ساعات
تمرین شریک دانست و اجازه داد تا خودش بهترین
زمان را برای این کار انتخاب کند. به این ترتیب، او
پس از مدتی به خودتنظیم‌گری و تشخیص تقارن
میان استفاده از وسایل سرگرمی و تمرین موسیقی
می‌رسد.